

Per rejste sig halvt op og mumlede nogle Ord. Han var ikke videre glad for dette Møde men bad dog den anden tage Plads.

Salomon satte sig paa den modsatte Side af Bordet og slog et Par rappe Slag med Haandtaget af sin Stok paa dets Jernplade for at hidkalde en Tjener.

„Er der ikke noget, jeg tør byde Dem?“ spurgte han. „Jeg ser, Deres Glas er tomt. En Absint?“

„Tak, jeg skal ingenting have.“

„Et Glas Øl maaske? Eller et Glas Vin... Et Glas engelsk Portvin f. Eks. Kan det ikke friste? Det er første Klasses Varer, der serveres her.“

„Mange Tak. Jeg skal ikke have noget,“ gentog Per meget bestemt, idet han melankolsk tænkte, at han jo virkelig her alligevel havde en Ven, endog en Beundrer. Og han mindedes et Ord, han engang havde hørt eller læst, at Ingen var saa ene, han havde jo sin Nar.

Salomon bestilte et Glas Isvand til sig selv og bød Cigaretter af et Sølvetui.

„De har naturligvis siddet begravet i Arbejde, Hr. Sidenius! I store Opfindelser! Det er derfor, De har søgt Ensomhed, ikke sandt? Det har jeg netop tænkt mig. — Naa, skal Bomben snart springe? Tør Verden snart vente sig en Overraskelse fra Deres benaadede Haand?“

Per svarede kun med et Skuldertræk.

„Jeg vil betro Dem, at der ventes paa Dem. Ventes med Længsel. Jeg siger altid til Folk, der klager over, at der ikke mere sker noget af Betydning herhjemme, — vent, siger jeg, der er i Færd med at gro en ny Slægt op i vort Fædreland. Fra den vil Revolutionen komme.“

Per vilde stadig ikke ind paa det Emne. Han følte sig ogsaa altid ubehagelig berørt af Salomons Smiger, fordi den saa ublu-færdig afdækkede Tanker og Forhaabninger, han mangan Gang knap rigtig havde Mod til at tilstaa for sig selv.

„Har De læst Nathans sidste Afhandling i „Lyset“? De kender den ikke? ... Aa, den skal De læse! Den er netop noget for